

РЕШЕНИЕ

№ 1203

гр. София, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 30.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **6607** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 256 ал.1 от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ 26888/18.07.22г на Р. Г.-турски гражданин, с проц.представител адв. М.И. против незаконосъобразно фактическо бездействие по чл.242 ал.3 от ЗИНЗС на Началника на Затвора-гр.С., изразяващо се в невръщане на документ за самоличност/турска лична карта/ на 23.06.22г – при освобождаване на жалбоподателя поради промяна на мярката му за неотклонение от „задържане под стража“ в „подписка“, като се моли ответникът да бъде осъден да върне документа за самоличност на жалбоподателя/турска лична карта/.

В жалбата се сочи, че ЗИНЗС и ППЗИНЗС не предвиждат специални норми за чужденците, като нормите за осъдените се прилагат и за задържаните под стража, като до 16.10.09г ЗБДС е третирали „документи за самоличност“ и едва след това – „български документи за самоличност“. Твърди се, че ответникът е следвало да върне турската лична карта на жалбоподателя още в момента на освобождаването му на 23.06.22г, което не е сторено и до края на устните състезания. В съд.заседание жалбоподателят не се явява или представлява. Не се претендират разноски. В писмени бележки се допълва, че не е приложим ЗЧРБ, на който се позовава ответника, а ЗИНЗС.

Ответникът Началник на Затвора-гр.С. се представлява в съд.заседание от юрк.М., която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, претендира юрк.възнаграждение. сочи, че чл.242 ал.3 от ЗИНЗС се отнася само за български лични документи, а за лични документи на чужденци се прилага чл.31 ал.1 т.2 и ал.3 от ЗЧРБ.С промяната на

мярката за неотклонение е отпаднало основанието за задържане на чужденеца, респ. за временното отнемане на турската му лична карта, като е било невъзможно тя да му се върне в съдебна зала- от където е бил освободен незабавно след определението на съда за промяна на мярката в „подписка“/органът няма как да знае какво ще постанови съда и да носи в съд.зала личните документи за всеки случай/. След освобождаването си в съдебна зала, жалбоподателят се е върнал още същия ден в Затвора-гр.С. и там му е връчена Служебна бележка- на нея е посочено от къде ще получи турската си лична карта и турския си паспорт.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока по чл.256 ал.1 от АПК и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация/за него е налице правен интерес, доколкото до края на устните състезания турската лична карта не е върната на лицето-не е спорно между страните/, пред надлежния съд/доколкото жалбоподателят е чужд гражданин, АССГ е комп.съд/, срещу бездействие по см. на чл.256 ал.1 от АПК/по задължение, произтичащо пряко от норм.акт/, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е бил осъден на „лишаване от свобода“ за срок от 13 години с Присъда № 260031/23.09.21г по нохд 0 515/20г на ОС-Хасково - за престъпление, извършено на 19.08.19г. С Присъда №8/23.06.22г АС-Пловдив отменя присъдата на ОС-Хасково/няма данни за влизане в сила/, като в тази връзка с протоколно определение от същия ден /23.06.22г/ АС-Пловдив изменя мярката му за неотклонение от „задържане под стража“ в „подписка“ /това определение не подлежи на обжалване/. Жалбоподателят е освободен още в съдебната зала в [населено място], след протоколното определение.

Още същият ден/23.06.22г/ жалбоподателят се връща сам в затвора –гр.С., където срещу подпис му е връчена Служебна бележка № 675/23.06.22г. Видно от нея, жалбоподателят е бил задържан/а не осъден/, престоял е в Затвора –гр.С. от 28.08.20г до освобождаването си на 23.06.22г, като турската си лична карта и турския си паспорт следва да получи от Дирекция „Миграция“, където са били изпратени още на 01.09.20г/след настаняването му в Затвора-гр.С./.

Съдът намира от правна страна следното:

Факт е, че на 23.06.22г, а и до края на устните състезания, ответникът не е върнал документите на жалбоподателя. Видно от Служебната бележка от същата дата, тези документи са турска лична карта и турски паспорт- жалбата обаче визира само турската лична карта. Не му ги е върнал нито в съдебната зала на АС-Пловдив, т.е. при незабавното му освобождаване в [населено място] на 23.06.22г/около 12.40 часа/, нито по-късно на 23.06.22г - при явяването му в Затвора –гр.С. за получаване на документите/вероятно и на личните му вещи/. Не се спори между страните, че документите следва да се върнат на жалбоподателя, след като на 23.06.22г мярката му „задържане под стража“ е заменена, т.е. вече не е със статут на „задържан“ и вече е и фактически освободен. Но бездействие на ответника не е налице, доколкото с връчена още на 23.06.22г Служебна бележка /при личното явяване на жалбоподателя в Затвора-гр.С./ - ответникът изрично указва на жалбоподателя къде се намират документите му и откъде следва да ги получи/именно за това му е издадена

Служебната бележка/Не се спори от жалбоподателя, че документите му и в частност личната карта не се намират физически в Затвора-гр.С.. Видно от доказателствата по делото- били са пратени на Дирекция „Миграция“/намира се също в [населено място]/ още на 01.09.20г, след настаняването на задържания в Затвора –гр.С. на 28.08.20г. Документите не се намират в Затвора-гр.С. считано от 01.09.20г, поради което е фактически невъзможно Началникът на Затвора-гр.С. да ги върне на лицето – било в сградата на Затвора-гр.С., било в съдебната зала в [населено място].

Следва да се отбележи, че не е предмет на жалбата, респ. на произнасянето на Съда въпросът - дали правилно документите са били пратени още на 01.09.20г в Дирекция „Миграция“. Не е предмет на жалбата и на произнасянето на Съда и дали ответникът сам следва да изиска документите от Дирекция „Миграция“ и едва след получаването им по служебен път/което би отнело няколко работни дни/- да ги връчи на лицето именно в сградата на Затвора-гр.С.. Ответникът има задължение да върне документите след освобождаването на лицето - в коя сграда обаче не е нормативно регламентирано. Документите се намират в [населено място]/където е и Затвора/, чужденецът е освободен на 23.06.22г в [населено място]. Ако чака служебното набавяне на документите му в сградата на Затвора, това би отнело дни. Ако с нарочно издадената му Служебна бележка отиде сам в другата сграда в [населено място]/на Дирекция „Миграция“/ - още същия или на следващия ден би могъл да получи документите си. Прави впечатление, че жалбоподателят и до края на устните състезания няма желание сам да отиде и да получи документите си от Дирекция „Миграция“.

Спорът между страните по коя норма е задължението на ответника за връщане на документите е излишен, доколкото ответникът изобщо не оспорва задължението си да върне документите след освобождаването на лицето. Не просто не оспорва това задължение, а още в деня на освобождаването ответникът е сторил фактически възможното за този ден. За пълнота на изложението обаче Съдът ще посочи, че претендираният от жалбоподателя чл.242 ал.3 от ЗИНЗС касае изрично само българските документи за самоличност, което още веднъж води до извод за неоснователност на жалбата-на отделно основание/не просто не е налице фактическо бездействие, но и задължението за фактическо действие не е на основание сочения от жалбоподателя законов текст/.

Жалбата като неоснователна следва да се отхвърли, а на ответника да се заплати юрисконсултско възнаграждение в мин.размер от 100лв по чл.24 от НЗПП вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 143 от АПК.

Водим от горното и на осн.чл. 172 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба вх.№ 26888/18.07.22г на Р. Г.-турски гражданин, с проц.представител адв. М.И. против незаконосъобразно фактическо бездействие по чл.242 ал.3 от ЗИНЗС на Началника на Затвора-гр.С., изразяващо се в невръщане на документ за самоличност/турска лична карта/ на 23.06.22г – при освобождаване на жалбоподателя.

ОСЪЖДА Р. Г.-турски гражданин, [дата на раждане] г да заплати на Главна Дирекция

„Изпълнение на наказанията“ сумата от 100лв, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

Съдия: